

“Tot Subsisteix per Ordenació teva”

[gesso, oli, gouache/tela]

40,5 x 50,5

2009

Cicle: “Configuracions”

(La foto en color està en la versió electrònica: <http://www.hottopos.com/rih19/index.htm>)

Sergi Barnils i Basomba
Artista doxòleg

Resum: Aquesta obra artística que presento dins d'aquest homenatge al Professor Pere Villalba Varneda vol apropar-se a la seva filosofia de vida. En aquest sentit, crec que per a ell el gaudi espiritual que aquesta obra plàstica traspua li serà un impuls d'alegria per a avançar pel camí que el connecta amb el món superior.

Paraules Clau: Déu, ordre, camí, Crist, nova Jerusalem.

El salm 119, v. 133, diu així: “Ordena les meves passes amb la teva paraula i cap iniquitat no s'apropriarà de mi”.

El salmista sent la necessitat de viure segons els preceptes de Déu, i, més encara, d'assaborir-los, de sentir el seu perfum i fruit del seu color. Sap, per coneixença, que la seva ànima només descansa quan camina per la sendera marcada pel seu Creador.

L'obra pictòrica “Tot subsisteix per ordenació teva” parla de la joia de l'artífex, quan després de molt de temps d'indigència espiritual (quaranta-tres llargs anys), descobreix els camins del seu Déu, i, tot començant a avançar, s'afeciona a les conformacions plenes de color que Crist li va revelant. És una mena de crida secreta: “vine, que t'ensenyaré coses inefables”.

I la primera meravella que apareix davant seu és una llum inextingible, d'un blanc puríssim que ho embolcalla tot. El pintor recorda immediatament aquelles paraules d'Apocalipsi 21, 23: “a la ciutat, no li calen ni el Sol ni la Lluna perquè li facin llum, perquè la glòria de Déu la il·lumina, i la seva llumenera és l'Anyell”.

Després, comença a gaudir d'un ordre tan proper al desitjat pel salmista del salm 119 que resta esbalaït. Cada configuració és al seu lloc, no n'hi falta cap. Aquell qui amb la seva paraula ordena els nostres camins és aquí, i l'esperit de l'artesà anodí no pot menys que exclamar “Glòria a Déu!”.

I quina joia quan descobreix que cada conformació és plena del color dens i brillant que li pertoca! Una nova doxologia brolla del cor del pintor. Els grocs li parlen del goig de la salvació. Els vermells (sang del seu rescat) acolorixen bona part dels exquisits vegetals dels jardins de la ciutat celeste. Els blaus el porten a la part més profunda del seu esperit en constant comunió amb Déu. Els verds afegeixen colorament a la festa de nocces celebrada dins la nova Jerusalem: són les núpcies de l'Anyell i la seva esposa, l'Església universal.

Lentament, l'ànima del pintor identifica aquella cal·ligrafia de símbols: el triangle el porta immediatament al Déu tri; el cercle li parla de l'eternitat; la casa, de les mansions eternes; el castell, de la immensa ciutat de dotze mil estadis (la nova Jerusalem); el triangle amb cercle superior, de l'ànima humana, imatge de Déu. Hi ha altres figures humanes que representen el gaudi del cos glorificat. Les corones són els

guardons dels justos, els cercles amb divisions són llumeners i esperits angèlics; els cercles amb línia vertical representen el ric món vegetal de la ciutat de Déu; els estels parlen de la joia dels escollits; les escales fan al·lusió a l'elevació de l'esperit de l'ésser humà per apropar-se a Déu. Tanmateix, els signes cabdals de la visió apareixen extranyament amb una absoluta discreció: són les petites línies horitzontals que floten per damunt la llum nívica, que fan referència al camí, a l'accés que assenyala Jesús quan en l'evangeli de Joan ens diu: “jo sóc la porta; el qui entra a través de mi se salvarà...” (Joan 10, 9).

I l'artesà començarà aviat una altra tela demanant a Déu noves visions d'aquest cel nou i d'aquesta terra nova, quan, segons l'Apocalipsi 21, les coses d'abans hagin pasat.

Recebido para publicação em 12-10-09; aceito em 11-11-09